

Demogrāfiskais bumerangs

(Grāmatai „Pūces horizonts. Esejas par globālajām transformācijām”)

No XX gs. 60. gadiem uz mūsu planētas ļoti strauji un agrāk neredzētā apjomā pieaug iedzīvotāju skaits. 1960.gadā uz planētas dzīvoja 3 miljardi, 2000.gadā jau dzīvoja 6 miljardi, bet tagad 2012.gadā – vairāk kā 7 miljardi (tātad 12 gados piedzima viens miljards). 2050.gadā uz planētas dzīvos 12 miljardi cilvēku. Pēc 2050.gada planētas iedzīvotāju skaits vairs strauji nepalielināsies un iestāsies stabilitātē, kas cilvēcei bija raksturīga līdz XX gs. vidum. Demogrāfiskā pāreja (tā zinātnē sauc šo parādību) turpināsies 90 gadus (1960.-2050.g.).

Tai ir vairākas specifiskas iezīmes. Pirmkārt, iedzīvotāju skaits pieaug tikai „krāsainajās” (t.i., neeiropēdajās) rasēs. Otrkārt, „baltā” rase izmirst, un tās struktūrā arvien vairāk dominē vecākās paaudzes cilvēki – „pensionāri”. „Baltie” cilvēki to apzinās, taču viņu sociāli demogrāfiskā apātija ir grandioza. Depresija ir tik dziļa, ka patiesībā viņi vairs nav spējīgi novērst savu izmiršanu. Eiropēdi ir totāli zaudējuši pasionaritāti. Kā saka viens asprātīgs amerikānis, viņi spēj „nomazgāt tikai traukus, bet ēdienu priekš viņiem ir jāgatavo citiem”.

Eiropēdi garīgi degradējās. Par viņu degradācijas simbolu var uzskatīt viendzimumu laulību legalizāciju, kā arī kroplajam viendzimumu laulātajam pārim piešķirot tiesības adoptēt bērnus. Skaidrs, ka divu vīriešu vai divu sieviešu „ģimenē” uzaugušo cilvēku psihe patoloģiski atšķirsies no to cilvēku psihe, kuriem visu mūžu no agras bērnības nenācās speciāli identificēt tēvu un māti un kuriem tēvs nebija sieviete, bet māte - vīrietis. „Balto” deģenerātu un pusdeģenerātu apjūsmotās kropļības psiholoģisko un ģenētisko rezultātu mēs varam tikai iztēloties, jo cilvēcei nav tamlīdzīgas deģeneratīvās dzīves pieredze. Mēs nezinām, kas tas būs par cilvēku, kuram tēvs bija sieviete utt.

„Balto” valstīs vēl nesen (Rietumos pirms apm. 40 gadiem) homoseksuālismam bija slimības statuss, un tas tika krimināli sodīts. Tagad tā ir goda lieta, ap kuru tīkmsminās ne tikai deģenerāti politiķi un politikorektuma apčubinātāji no amerikāņu finansētajām nevalstiskajām organizācijām, bet pat skolotāji, pasniedzēji, žurnālisti. Tagad atsevišķās „balto” zemēs homoseksuālisti kļūst par premjerministru, ministru, laimīgās „muļķu tautas” iemīļotu televizaižni un universitātes „ekselenci”, kā savus neaizstājamus kadrus propagandē kādas pelēkas augstskolas mēnessērdzīgais rektors.

Protams, šodien uzskatāmi izpaužas arī citas degradācijas izpausmes. Teiksim, maniakāli alkātīgā vēlēšanās apdzīt Bilu Geitsu, kurš katrā sekundē nopelna 250 \$ un dienā apmēram 20 miljonus dolāru. Austrumeiropā viņu vēlas apdzīt kriminālā pseidoburžuāzija, kuras eksemplāri parasti vēlas kļūt par miljonāru otrā dienā uz „lenča laiku”. Kriminālajai pseidoburžuāzijai, saprotams, neinteresē, ka tauta pārvēršās „jaunajos pazemotajos” un sociuma dzīve - „jaunajā pauperismā”.

Par demogrāfisko bumerangu vēlos metaforiski saukt tās parādības, kuras katrā ziņā ir

demogrāfiskās pārejas sekas. Tādu parādību skaits jau tagad ir liels. Turpmāk tas var palielināties. Piemēram, tagad esam uzzinājuši par demogrāfiskā faktora lomu PSRS/Krievijas sagraušanā. Izrādās, jau XX gs. 80.gados amerikāņi slepenajos stratēģiskajos plānos prioritāri respektēja to, ka krievu tauta izmirst un ātri samazinās tās īpatsvars valstī. Amerikāņi saprata, ka viņiem ir jāstimulē musulmaņu un nekrievu tautu dzimstība, kā arī cittautiešu politiskā un sociālā aktivitāte pret krievu tautu un valsti.

Par demogrāfiskā faktora respektēšanu globālajās ģeopolitiskajās „spēlēs” noteikti atklāsies jauni fakti. Tāds ģeopolitisko „spēļu” dirigents kā Deivids Rokfellers neslēpj savu naidu pret cilvēku pārāk lielo skaitu. Viņa izteikumi lepni citēti Interneta enciklopēdijā „Wikipedia”.

Atsevišķa tēma ir dzimstības ierobežošanas planetārie projekti. Piemēram, 1994.gadā Kairas konferencē 179 valstu pārstāvji apstiprināja „stabilas attīstības” plānu. Tādā skaistā leksiskajā iepakojumā no visplašākajām masām terminoloģiski maskēja galveno ideju: planētas iedzīvotāju skaits ir pārāk liels, tas ir jāsamazina un jāregulē. Galvenās rekomendācijas demogrāfijas korekcijai arī ir šķietami cēlas: ģimenes plānošana, seksuālā apgaismošana, kontracepcija, mazas ģimenes propaganda, reproduktīvās veselības aizsardzība u.c.

Sastopams viedoklis, ka Kairas konferences rekomendācijas viscītīgāk izpilda „baltie” cilvēki, bet nēģeri un citi „krāsainie” turpina enerģiski vairoties.

Savukārt amerikāņi joprojām pieliek visas pūles „stabilas attīstības” plāna realizācijā krievu tautā, lai pievāktu Krievijas dabas bagātības. Un nevarētu teikt, ka viņiem nebūtu panākumu t.s. jaunāajā justīcijā. Kā visur, amerikāņi savu politiku sekmīgi realizē ar vietējiem spēkiem – vietējās izcelsmes deģenerātiem, kuriem nekas nav svēts.

Paldies Dievam, amerikāņi Krievijā atšķirībā no citām teritorijām Austrumeiropā sastopās ar reālu pretestību. Pie tam patriotiski noskaņotu jauniešu labi organizētu pretestības kustību, kuru vada Sergejs Kurginjans. Domāju kustību „*Суть времени*”. Noteikti kardinālas ir kustības idejiskās tēzes par „krievu mesianistisko garu” un „mesianistisko suverenitāti kā alternatīvu planetāri globālo māju”, kurā varēs paglābties visi „baltie” cilvēki. Saprotams, tie, kuri vēlēties paglābties no postmodernisma ārprāta.

Demogrāfiskā pāreja ir unikāla parādība cilvēces vēsturē. Tamlīdzīga unikāla parādība nevar neatstāt noteiktas sekas, kuras var metaforiski salīdzināt ar bumerangu. Piedzimušo cilvēku milzīgais skaits savā veidā atgriežas pie cilvēkiem tāpat kā bumerangs atgriežas pie metēja. Tagad ne tikai zinātne, bet arī zinātkarā sabiedrības daļa ir lietas kursā par cilvēku dzīves atkarību no iedzīvotāju skaita. Pie tam nevis no sava ciema, pilsētas un valsts iedzīvotāju skaita, bet gan no visas planētas iedzīvotāju skaita. Planētas iedzīvotāju kontingents funkcionē kā vienota sistēma un atsaucās uz katru sistēmas elementu – katru cilvēku.

Tiesa, zinātne pie šīs atziņas nonāca nesen – XX gadsimta beigās. Planētas demogrāfiskās izmaiņas ievērojami ietekmē mūsu pārticību, dzīves līmeni un paaudžu attiecības. Eiropā nekad nav bijis ekonomiskais pieaugums bez dzimstības pieauguma. Tā tas ir arī citur. Indijā un Ķīnā strauji palielinās iedzīvotāju skaits un arī tā satelīts – ekonomiskā izaugsme.

Situācija radikāli izmainīsies XXI gs., kad eiropiešiem vajadzēs ievest darbaspēku no citiem kontinentiem, ja viņi gribēs saglabāt savu dzīves līmeni. Par to ir satraucoši stāstīts bestsellerā: *Patrick.J.Buchanan. The Death of the West: how dying populations and immigrant invasions.*

NewYork, 2002. Autors smejas, ka amerikāņi jau ir izdomājuši Eiropai jaunu nosaukumu „Eirāvija”, ņemot vērā musulmaņu ieplūšanu Vecajā pasaulē. Nesen par Vācijas bojāeju divas grāmatas izdeva finansists Tilo Sarracins. Viņu piespieda aiziet no darba „Vācu bankā”, jo, lūk, nepolitkorekti ir atklāti rakstīt par savas tautas izmiršanu.

Kā jau minēju, demogrāfiskais bumerangs aptver daudzas parādības. Pašlaik mēs varam konstatēt tikai parādību vienu daļu, jo citas parādības atklāsies vēlāk. Teiksim, ap 2050.gadu un pēcāk. Šajā esejā būs runa tikai par dažām parādībām.

* * *

Vispirms lietderīgi pievērsties tam, ko gribu dēvēt par demogrāfiskās pārejas metodoloģiskajiem aspektiem. Tā ir saruna par mūsu analītiski kritisko attieksmi un koceptuālo projektēšanu saskarsmē ar demogrāfisko pāreju un tās sekām. Dzīvojot unikālos demogrāfiskajos apstākļos, mums ir jāprot oriģināli ne tikai visu objektīvi novērtēt, bet arī prognozēt cilvēces un reizē arī mūsu pašu turpmāko likteni.

Metodoloģiskā saruna aizsākās jau XX gs. otrajā pusē. Tā turpinās arī tagad. Tai ir vairākas modifikācijas. Piemēram, viens paveids ir „balto” rases aizstāvēšanas saiti Internetā (*Stormfront; Nordisk; Gates of Vienna; Heguar Online* u.c.), kad ekstrēmistiskā formā propagandē visdažādākos paņēmienus cīņai pret musulmaņu un citu migrantu invāziju Eiropā.

Nozīmīgs paveids ir sociālo filosofu, sociologu, kulturologu futuroloģiskais diskurss, kas atspoguļojās grāmatās, zinātniskajos žurnālos un Interneta resursos.

Vēl nozīmīgāks un ietekmīgāks paveids ir dažādu starptautisko nevalstisko organizāciju darbība, ko organizē izcilas personības un bagāti cilvēki ar humānistiska labdara auru. Piemēram, ungāru mūziķa un zinātnieka Ervina Laslo dibinātais „*The Club of Budapest*”, Izraēlas zinātnieka Mihaila Laitmana un domubiedru veidojums „*World Wisdom Council*”.

Neapšaubāmi viena no populārākajām privātajām organizācijām ir Romas klubs, kuru 1968.gadā izveidoja itāļu biznesmenis Aurelio Pečeji (1908-1984) ar Rokfelleru, Rotšildu un citu bagātnieku svētību pasaules labākai pārvaldīšanai.

Romas klubs veic savdabīgu konceptuālo izlūkošanu – gatavo analītiskus pētījumus par pasaules globālajām problēmām. Romas kluba paspārnē jau 1970.gadā tika radīta kompjuāla programma pasaules sistēmas dinamikas modelēšanai. Zemes civilizācijas attīstības modelēšanā integrēja 5 parametrus: 1) iedzīvotāju skaitu, 2) kapitālieguldījumu apjomu, 3) dabas resursu izmantošanu, 4) vides piesārņošanu un 5) pārtikas ražošanu. Romas klubs 1973.gadā prezentēja darbu „Modelis Nr. 3”, kam bija nosaukums „Izaugsmes robežas”.

Par kluba darbību vispusīga informācija ir pieejama Internetā. Tagad ir liels publikāciju skaits, kurās kluba darbība tiek vērtēta pasaules bagātnieku savtīgo interešu kontekstā. Starp citu, Aurelio Pečeji savā laikā gudri rakstīja, ka cilvēks vairs nav spējīgs piemēroties tām izmaiņām savā dzīvē, kuras viņš pats ir radījis. Sprototams, uz „balto” cilvēku izmiršanu tas attiecas pilnā mērā. Ja neticiet, tad pajautāriet jebkurai emancipētai feministei vai lesbietei.

Bet tomēr vērtīgāk palasīt Ž.-Ž.Russo, Ērika Froma darbus. Pirmais no viņiem jau XVIII gs. brīdināja, ka zinātniski tehniskais progress var veicināt morāles regresu. Savukārt Ēriks Froms pēc II Pasaules kara cilvēkus aicināja neklūt par mašīnas piedēkli un vergu. Tagad cilvēks ir patērēšanas vergs, un cilvēku iracionālisms ir vēl lielāks nekā komunikācija ar mašīnām. Bezdievīgais hēdoniskais materiālisms un Osvalda Špenglera „Fausta civilizācija” triumfē.

Var palasīt arī prinča Čarlsa grāmatu „Harmonija: jauns skatījums uz pasauli” (2010). Jau pirmajā teikumā viņš neslēpj, ka vēlas aicināt uz revolūciju. Cilvēkiem ir radikāli jāmainās, ja viņi grib izdzīvot. Rietumu civilizācijas dzīves kurss ir nonācis strupceļā.

Demogrāfiskās pārejas metodoloģiskajos risinājumos atsevišķs paveids ir demogrāfisko prognožu gatavošana. Tā, piemēram, Vācija nesen sagatavoja demogrāfisko prognozi turpmākajiem 18 gadiem. Tika prognozētas nepatīkamas tendences. Līdz 2030.gadam samazināsies iedzīvotāju skaits vecumā no 20 līdz 60 gadiem, bet palielināsies 65 un vecāku iedzīvotāju skaits. Tas jūtami atsauksies uz valsts budžeta izdevumiem. No valsts budžeta jau pašlaik (2012.g.) pensijām ir paredzēti 27,1%, bet zinātnei un izglītībai – 5,4%. Turpmāk izdevumi pensijām palielināsies.

Demogrāfiskās prognozes gatavo valstis un starptautiskās organizācijas (piem., ANO). Saskaņā ar ANO aprēķiniem, teiksim, Eiropas iedzīvotāju skaits līdz 2050.gadam samazināsies par 24%, bet 40% no iedzīvotājiem būs vecāki par 60 gadiem. Savukārt uz planētas 2050.gadā tikai katrs desmitais cilvēks būs eiropēidās rases pārstāvis (2000.g. bija katrs sestais). Eiropas Komisija ir aprēķinājusi, ka līdz 2020.gadam Eiropas Savienībai pietrūks 20,8 miljoni cilvēku darbaspējīgā vecumā jeb 6,8% iedzīvotāju. 2020. gadā aptuveni diviem aktīviem cilvēkiem vecumā no 15 līdz 65 gadiem būs jārūpējās par vienu neaktīvu cilvēku (65 gadi un vecāku).

Vēl ir divi ļoti svarīgi paveidi. Pirmais – demogrāfiskās statistikas interpretācija. Otrais – demogrāfiskā imperatīva koncepts.

Vispirms par pirmo paveidu, kas faktiski ir jautājums par demogrāfijas zinātnisko kompetenci un kognitīvo amplitūdu. Demogrāfija vispār ir jauna zinātniskās izziņas sfēra. Jēdzienu „demogrāfija” pirmo reizi lietoja 1855.gadā, bet kā atsevišķa zinātniskā disciplīna demogrāfija pastāv tikai no XIX gs. 80.gadiem. Par tās galveno misiju uzskata iedzīvotāju „atražošanas” pētniecību, paverot ceļu demogrāfiskās politikas izstrādei.

Ilgu laiku demogrāfija asociējās ar statistisko datu analīzi attiecīgajā valstī. Demogrāfijas kognitīvā amplitūda aptvēra relatīvi ierobežotu telpu. Demogrāfija ir atkarīga no valsts kopējās attieksmes pret iedzīvotājiem, proti, no valsts vēlēšanos vai nevēlēšanos, kā arī reālajām iespējām veikt tautas skaitīšanu. Ja valstī netiek regulāri veikta tautas skaitīšana un netiek iegūti konkrēti dati par iedzīvotājiem, tad demogrāfija nevar pilnvērtīgi veikt savas funkcijas.

Demogrāfijas attīstība būtiski izmainījās pēc II Pasaules kara, kad ANO tika izveidota speciāla struktūra planētas iedzīvotāju „atražošanas” apzināšanai. Tagad Internetā katrs var sekot līdzi planētas iedzīvotāju statistiskajām izmaiņām, par kurām regulāri tiek publicēta daudzpusīga informācija. Internetā ir uzstādīti „pulksteņi”, kuri momentā fiksē katru jaunpiedzimušo uz Zemes. „Pulksteņi” rāda elpu aizraujošu laiku – vienā stundā piedzimst apmēram 10 000 cilvēku. Tagad atsevišķas valsts demogrāfiskās tendences var vērtēt relatīvi globālā mērogā. Viss ir atkarīgs no attiecīgās valsts demogrāfu profesionalitātes un domāšanas vērīga.

Jau labu laiku demogrāfijas teoriju vitāli ietekmē demogrāfiskā pāreja. Tā stimulē lūkoties uz planētas iedzīvotāju skaitu kā unikālu demogrāfisko revolūciju un kardinālu lūzumu cilvēces vēsturē. Tiesa, sabiedrības liela daļa joprojām nav informēta par demogrāfisko pāreju. Cilvēki nezina, cik unikālā laikmetā viņiem ir gods dzīvot. Pie mums to nezina tāpat kā nezina to, ka 1989.gada 23.augustā realizēto akciju „Baltijas ceļš” izdomāja amerikāņu labvēlis Šarpa kungs.

Zigmunds Baumans mūsu laikmetu sauc „*Interregnum*”. Tā senajā Romā apzīmēja laiku bez valdnieka, kad iestājās nestabilitāte, nepārliecinātība, neparedzamība. Tas ir laiks, kad mainās cēzari, - līdzšinējais ir miris, bet nākamais vēl nav oficiāli pie varas. Cilvēces cēzars ir demogrāfija, nodrošinot gan garīgo komfortu, gan „*Interregnum*”.

Godrākie zinātnieki tagad pret planētas iedzīvotājiem izturās kā pret vienotu un noslēgtu sistēmu, kurā valda pašorganizācija. Demogrāfija ilgu laiku neatzina tamlīdzīgu pieeju. Demogrāfija noliedza, ka planētas iedzīvotāju kopējais daudzums ir vienota un noslēgta sistēma. Atsevišķi demogrāfi atzina tikai iedzīvotāju skaita kopējo summu, bet neatzina šo summu kā dinamiskas globālas sistēmas rādītāju.

Demogrāfiskā imperatīva koncepts ir zinātniskās kreativitātes produkts. Turklāt jauns produkts. Tā definēšanu stimulēja demogrāfiskā pāreja. Demogrāfiskā imperatīva konceptu pašlaik akceptē tikai relatīvi neliels speciālistu loks ar profesoru Sergeju Kapicu priekšgalā. Viņš ir viens no demogrāfiskās pārejas visdziļākajiem pētniekiem, izstrādājot speciālu matemātisko modeli cilvēces demogrāfiskā procesa aprēķināšanai. Ticu, ka agrāk vai vēlāk viņš par savu zinātnisko darbu tāpat kā viņa tēvs izcilais fiziķis Pjotrs Kapica (1894-1984) saņems Nobela prēmiju.

Demogrāfiskās pārejas modelēšanas laikā tika paradoksāli secināts: cilvēce savas demogrāfiskās attīstības vēsturē nekad nav bijusi atkarīga no ārējiem resursiem, jo cilvēces demogrāfiskās izaugsmes tempu diktēja pašas sistēmas iekšējās īpašības. Šī fundamentālā izpausme ļauj formulēt demogrāfiskā imperatīva principu. Respektīvi, planētas iedzīvotāju skaita izmaiņas un tātad bērnu dzemdēšanu kategoriski pavēl (imperatīvs – pavēle, neatlaidīga prasība) nevis ārējie apstākļi (Tomass Roberts Maltuss: pārtikas resursi), bet gan iekšējie demogrāfiskie apstākļi.

Varētu teikt vienkāršāk: dzimstība ir atkarīga no pašu cilvēku gribas un savas populācijas pašorganizācijas psiholoģiski motivētajām noslieksmēm. Teiksim, mūsdienās „baltie” psiholoģiski apzinās savu neglābjamo stāvokli un tāpēc atmet ar roku bērnu dzemdēšanai. Labi ir zināms, ka eiropēidu zemēs šodien neko nelīdz valsts (tātad – ārējās) direktīvas – sociālās programmas bērnu dzemdēšanas veicināšanai. Nekas būtiski nemainās – turpinām izmirt. Nevis resursi (enerģētiskie, ekoloģiskie, izejvielu) limitē cilvēces attīstību, bet gan cilvēces iekšējā daba. Atkārtoju: to sauc par demogrāfisko imperatīvu.

* * *

Aizvadītajos dažos gados varēja savākt neparastu kolekciju. Varēja savākt citātu kolekciju no dažādu valstu autoru tekstiem, kuros dzēlīgi raksturots kāda cilvēka vai sociālās grupas intelektuālais un morālais līmenis. Tā būtu kolekcija, kurā publiski tiek nesaudzīgi kritizēti

Rietumu valstu vadītāji, deputāti, ministri, politiķi un konkrēts sabiedrības slānis vienā vai otrā valstī.

Citiem vārdiem sakot, tā būtu kolekcija, kurā atsevišķi indivīdi un sociālie slāņi tiek atklāti nosaukti par idiotiem, muļķiem, neliešiem u.tml. Pie tam tā būtu kolekcija, kurā ne tikai „baltie” viens otru apsaukā, bet „baltos” apsaukā arī citu rasu pārstāvjus.

Tādu kolekciju varēja sākt veidot tikai nesen. To nevarēja izveidot, piemēram, XX gs. pirmajā pusē un pirmajos gadu desmitos pēc II Pasaules kara. Publiskajā telpā tolaik tāda apsaukšanās nepastāvēja. „Baltie” cilvēki savā degradācijā nebija sasnieguši tādu pakāpi, lai personiskā līmenī viens otru publiski lamātu. Dzēlības veltīja profesionalitātei, bet nevis personiskajām īpašībām, raksturojot prāta spējas un tikumību. Tagad jau vairākus gadus tā ir regulāra parādība. Turklāt progresējoša parādība. Lūk, daži piemēri no Interneta. Tos lasot, Platona slavētās cilvēka trīs galvenās īpašības – drosme, saprātīgums un augstsirdība – liekas kā arhaiska pagātne.

2009.gadā Izraēlas matemātiķis, 2005.gada Nobela prēmijas laureāts ekonomikā Izraels Roberts Džons Aumans kādā rakstu krājumā atzina, ka „aizvadītajos 10-15 gados cilvēki biznesā vairs nerīkojās racionāli”.

2012.gada 12.martā rakstnieks Eduards Limonovs savas valsts opozīcijas zaudējumus izskaidro kā „opozīcijas līderu absolūti debīlu lēmumu virkni”.

2012.gada 16.maijā Sergejs Kurginjans seminārā Eiropas Parlamentā (EP) saka: „Viss notiek pusemiegā. Ļaudis apspriež dienaskārtību, izvairoties no pašiem sāpīgākajiem stratēģiskajiem jautājumiem”. Sacītā adresāts ir Eiropas politiķi un tajā skaitā EP deputāti, un EP ciemiņa korektajam vērtējumam, protams, ir dziļš zemteksts. Savās mājās Sergejs Kurginjans parasti izsakās bez diplomātiskās retorikas līkločiem.

2012.gada 19.maijā Krievijas pazīstamais filozofs un sociologs Geidars Džemals raksta par bijušā ASV prezidenta Buša-jaunākā „nenormālību”.

2012.gada 31.maijā lietuviešu profesors Jūlijs Vesjalka intervijā aicina savu tautu „atbrīvoties no muļķiem”. Par muļķiem nosaukti Lietuvas parlamenta deputāti.

2012.gada 31.maijā Krievijas profesors Sergejs Kara-Murza neseno mītiņu dalībniekus nosauc par „kreatīvo šķiru”, kas ir lamuvārds. Viņaprāt „kreatīvā šķira” ir pirmā pēcpadomju paaudze, kurai piemīt krievu tautai nepierasta racionalitāte un materiālās prasības, nepiepildītas velmes un kompleksi, kurai nav gandrīz nekāda komunikācija ar valdību, valsti un vecākajām paaudzēm. Tas ir jauns agrāk neredzēts sociālais slānis, pret kuru ir ļoti grūti izjust simpātijas. Taču šis slānis veido jaunu kultūrvēsturisko cilvēku tipu. Pārējie ļaudis viņu leksikā tiek publiski apsaukti sekojoši: „скот, анчоусы, бидляк, генетическое отребье”.

2012.gada 1.jūnijā angļu žurnālists Konstantīns fon Eggerts mūsdienu politiķus salīdzina ar grāmatvežiem, kuri tiek saukti par politiķiem.

2012.gada 14.jūnijā krievu izcilais ekonomists Mihails Hazins paskaidro, ka „Rietumu elite neko nesaprot krīzes notikumos”.

2012.gada jūnijā Intrenetā vairākas dienas cirkulēja informācija, ka norvēģu slepkavas Breivika prāvas laikā tiesnesis Ernsts Hennings Eilsens savā datorā spēlēja pasjansu.

Nav šaubu un tas patiesībā ir nepiedodami, ka cilvēciskā kapitāla lejupslīdi veicināja un veicina vadāmā haosa tehnoloģiju pielietošana vispirms pret Rietumeiropas iedzīvotājiem un pēcāk arī pret Austrumeiropas iedzīvotājiem. To pēc II Pasaules kara Eiropā realizēja un turpina darīt amerikāņi. Viņus faktiski var uzskatīt par „baltās” rases kapračiem.

ASV „kaprači” ir pieteikuši informatīvi psiholoģisko karu pret attīstības subjektiem – cilvēkiem. Pašlaik mēs sākam tikai tā pa īstam izprast (patiesībā – atklāti publiski runāt), kas tādā karā notiek ar cilvēkiem.

Zinātnieki lieto speciālo terminoloģiju; proti, viņuprāt attīstības subjektiem tiek bloķēta refleksija, – tātad domāšana. Cilvēki nespēj adekvāti uztvert un novērtēt situāciju, kā arī pacelties pāri situācijai. Iestājās labi apdomātu un drosmīgu ideju deficīts, prasme veiksmīgi sadarboties savā starpā.

Turklāt vadāmā haosa tehnologi visās dzīves sfērās priekšplānā izvirza visnevērtīgāko cilvēcisko materiālu, ar kuru ir viegli manipulēt un kas verdziski klausā viņu pavēles. Priekšplānā apzināti tiek izvirzīti viegli uzpērkami un alkātīgi homonoīdi, cilvēki bez morāles principiem, bez patriotisma, pusizglītoti, ambiciozi, krimināli elementi. Tas sabiedrībā veicina sociālo pasivitāti, neizpratni, neiedziļināšanos, galu galā plašumā vēršot to, ko var saukt par „kolektīvo debilizāciju”.

Literatūrā par amerikāņu totālo psiholoģisko karu no grāmatas uz grāmatu klejo CIP pirmā vadītāja Allena Dallesa pamācības: „Sējot tur haosu, mēs nemanot nomainīsim viņu vērtības pret viltotām vērtībām un piespiedīsim viņus ticēt šīm viltotajām vērtībām. Kā? Mēs atradīsim domubiedrus, atradīsim sabiedrotus un palīgus. Mēs visādā veidā atbalstīsim un izvirzīsim tā saucamos māksliniekus, kuri sāks nostiprināt seksa kultu, vardarbību, sadismu, nodevību, - vārdu sakot jebkuru netikumību. Mēs nemanāmi, bet aktīvi veicināsim ierēdņu muļķības, kukuļņemšanu, bezprincipialitāti. Birokrātiskums un formālistiskums kļūs visslavētākās īpašības. Godīgums un pieklājība tiks izsmieta un pārvērtīsies par pagātnes palieku. Nekaunīgumu un viltīgumu, melus un mānīšanos, dzeršanu un narkomāniju, dzīvnieciskas bailes vienam no otra, nodevību, nacionālistu, tautu savstarpējo naidīgumu mēs veikli un nemanāmi kultivēsim, un tas viss uzziedēs spožās krāsās”.

Ne reti Dallesa teikto attiecina tikai uz CIP mērķiem PSRS. Taču reāli visas šīs pamācības pirmie „izbaudīja” rietumeiropieši, kuri to šodien kaunās atzīt. Eiropēdu apzināti organizētā degradācija pēc II Pasaules kara „spožās krāsās” uzziedēja ne tikai PSRS, bet arī amerikāņu kolonijā ar nosaukumu „Rietumeiropa”. PSRS bija „slēgta zona” ar ļoti augsta līmeņa valsts drošības dienestiem. Toties Francijā, Rietumvācijā, Itālijā un citās valstīs amerikāņi brīvi saimniekoja. Vispirms daudz vieglāk bija savervēt un izmantot Pikaso un citus „brīvās mākslas” elkus. Tas ir vispārzināms fakts, ka austrumeiropiešu apzinātā debilizācija pilnā mērā sākās tikai XX gs. 90. gados.

* * *

Intriģejošs ir jautājums par cilvēku dzīvi pēc demogrāfiskās pārejas – pēc 2050.gada, kad

planētas iedzīvotāju skaits stabilizēsies 12 miljardu apjomā. To šodien iztēlojās daudzi domātāji. Arī Sergejs Kapica.

Viņš akcentē sakarību izzušanu starp laikmetiem. To var konstatēt jau tagad. Demogrāfiskās pārejas laikā ne tikai ātri palielinās iedzīvotāju skaits, bet ievērojami paātrinās arī dzīves temps. Visi procesi tik strauji mainās, ka cilvēks sāk zaudēt orientāciju un saikni ar pagātni, kā arī nav spējīgs domāt par rītdienu. Cilvēka dzīve jau tagad ir kļuvusi ļoti nervoza un saspringta, ne reti garīgā un fiziskā spriedze izvēršās stresā.

Nākas runāt par apziņas krīzi, kas pāraug paaudžu konfliktā. Jaunajā paaudzē izzūd tradīcijas leģitimitāte. Tradīcija vairs nav vērtība, kā tas vēl nesen bija Austrumeiropā. Jaunatne vairs nerūpējās par tradīciju saglabāšanu, kam kultūrā vienmēr ir bijusi cementējoša sūtība. Jaunatnes kāda daļa pat var nezināt, kas tas ir par zvēru – „tradīcija”.

Sakarību izzušana starp laikmetiem un paaudzēm pašlaik atspoguļojās sabiedriskās apziņas visos līmeņos – politiskās un ekonomiskās vadības jomā, valstu un impēriju sabrukšanā, gadsimtiem ilgi pastāvošu sociālo un politisko institūtu sabrukšanā. Sakarību izzušana starp laikmetiem priekš daudziem ļoti nepatīkami atspoguļojās garīgajā kultūrā – mākslā un literatūrā, morālē, humanitārajās un sociālajās zinātnēs, ideoloģiskajās mācībās, reliģiskajās tradīcijās.

Interesants un noteikti perspektīvs ir jautājums par iedzīvotāju cilvēcisko kvalitāti. Ja demogrāfiskās pārejas laikā dominē kvantitatīvie kritēriji, tad pēc demogrāfiskās pārejas, kad iestāsies vispārēja stabilitāte, priekšplānā izvirzīsies cilvēku kvalitātes kritēriji, kā arī izmainīsies sociuma vērtību sistēma vispār. Būs jauna attieksme pret veselības aizsardzību, izglītību un zinātni, apkārtējo vidi, mākslu. Vārdu sakot, sāksies cilvēces evolūcijas jauns etaps. Kultūras vietā var izveidoties postkultūra, par kuru jau ir plaša literatūra un kurai šajā grāmatā veltīta atsevišķa esēja. Postkultūras autori būs jauns superorganisms, jauna tipa hominīdi – postcilvēki.

Speciālajā literatūrā var sastapt viedokli par etniskās un kultūras daudzveidības saglabāšanos vismaz turpmākajos 100 gados. Zinātne jau pasen ir noskaidrojusi, ka etnoģenēze ir antropoģenēzes forma un *Homo Sapiens* populācija vienmēr būs savstarpējā mijiedarbībā funkcionējošu etnosu sistēma. Katras tautas pamatā ir vismaz divu etnosu ģenētiskā saplūšana. Vismaz tā tas bija līdz demogrāfiskajai pārejai.

Drūms ir jautājums par nabadzības palielināšanos un tā sekām. XXI gs. otrajā pusē var izveidoties atsevišķa „nabadzīgo civilizācija”, kurā var ietilpt kādi 8 miljardi cilvēku. Šīs „nabadzīgo civilizācijas” lielākais ienaidnieks būs t.s. globālā elite – 500 miljoni, kuri būs sagrābuši savās rokās visas bagātības uz Zemes, par ko jau ir sākuši rūpēties vadāmā haosa pasūtītāji. Tagad ir redzams, ka iedzīvotāju skaita pieaugums ne visur uz Zemes izraisa ekonomisko pieaugumu. Nabadzīgās valstīs ir liela dzimstība, taču dzīves līmenis nemainās un pat pasliktinās. Pēdējā laikā to pat apzināti pasliktina vadāmā haosa lietpratēji.

* * *

Demogrāfiskās pārejas tematikā grūts un neērts ir jautājums par ģenētiskajām sekām. Nav

viegli runāt par garīgo degradāciju. Vēl smagāk ir runāt par ģenētisko degradāciju un rasu, etnosu, atsevišķu cilvēku ģenētisko dažādību vispār.

Tagad nav izdevīgi būt stipram, enerģiskam, gudram un atklātam savos spriedumos. Politikorektums liedz stipram cilvēkam ticēt savām izjūtām, dzīves pieredzei, vēsturiskajiem faktiem, veselajam saprātam, iepriekšējo paaudžu mantojumam. Tā vietā tiek uzspiesta abstrakta doktrīna par visu cilvēku vienlīdzību jebkuros apstākļos un jebkurā esamības formātā. Šī doktrīna sekmē ne tikai bailes, bet arī slinkumu un stulbumu. Politikorektums nebalstās uz realitāti, bet uz mītiem. Politikorektums kultivē gudrā un talantīgā cilvēkā vainas apziņu par gūtajiem panākumiem dzīvē. Politikorektums rada un nostiprina sabiedrības neizglītotību un tumsonību cilvēkiem vissvarīgākajos eksistenciālajos jautājumos.

Intelektuālais dumpis pret kolektīvā ostrakisma diktatūru Rietumos ir rets gadījums. Bailes no mediju uzbrukuma un mietpilsoņu konsolidētās paniskās agresijas gūst priekšroku, jo šodien politikorektuma aizstāvji satrakoti ārdās visur – parlamentos, valdībās, partijās, universitātēs, operās, muzejos, sabiedriskajās organizācijās, skolās u.c. Pelēki, tuvredzīgi, neizglītoti, vietiesīgi plāpas formē mentālos kanonus un tos aizsargā ar politikorektuma demagoģiju.

Cilvēki nav vienādi. Cilvēki ir dažādi. Cilvēki ir dažādi apriori – ģenētiski. Dažādību nosaka arī kultūru dažādība. Cilvēku dažādība ir fatāla. Un, protams, šajā apgalvojumā ir zināma nolemība. Taču tā ir patiesība, un pareizāk ir to zināt un par to atklāti runāt, nekā izlikties neredzam un apzināti noklusēt.

Naivi ir domāt, ka, ignorējot ģenētisko dažādību, izturamies humāni. Ģenētiski nosacīta intelektuālā dažādība vienalga pastāv. Zinātne par to ir simtprocentīgi pārliecināta.

Rietumos aizvadītajos gados atsaucību ieguva Džona Gleda populāri uzrakstītā grāmata par cilvēces evolūcijas perspektīvām no ģenētikas un eigēnikas viedokļa: *John Glad. Future Human evolution: Eugenics in the Twenty-First Century* (2006).

Viņš godīgi paskaidro mūsu vēsturiskās izredzes. Cilvēks ir kādreiz pirms apmēram 150 000 gadiem radies un kādreiz tas pārstās eksistēt.

Viņš piemin mūsu tendenci priecāties par viduvējībām un visu darīt atbilstoši „vidusmēra cilvēka” intelektuālajām prasībām. Mēs ignorējam senu novērojumu: jo sabiedrībā augstāks ir vidējais līmenis, jo sabiedrībā mazāks ir izcilo cilvēku skaits. Nekad nav pastāvējusi sabiedrība ar absolūti vienveidīgu intelektuālo struktūru, kurā indivīda apdāvinātībai nebūtu nekāda loma. Senajā Ēģiptē, Romā, Bizantijā, Otomaņu impērijā pat vergs varēja gūt panākumus dzīvē, ja bija gudrs un talantīgs.

Taču citādāk ir mūsdienu sabiedrībā ar tās vispārējo obligāto izglītību un tendenci radīt bērņus viena intelektuālā līmeņa pāriem. Tas veicina ģenētisko noslāņošanos, kas vēl ir saistīta ar bagātības un varas slāņu nodalīšanos.

Autors kritiski izsakās par kapitālismu. Vispārējās labklājības valsts savā būtībā ir disgēniska. Sabiedrības zemākie slāņi, kuri ir ģenētiski mazāk apdāvināti, tiek visur nodrošināti ar sociālo palīdzību, kas traucē dabisko atlasu. Pie tam šie slāņi sevi reproducē daudz lielākā apjomā nekā ģenētiski vairāk apdāvināto cilvēku daļa. Sabiedrība ģenētiski degradējas, bet tas ir atstāts pašplūsmē. Par to pat nav atļauts diskutēt. Vislabākais stāvoklis ir Izraēlā, kur pasaulē ir

visvairāk t.s. reproduktīvās veselības klīnikas. To misija – ģenētiskās rūpes par pēcnācējiem.

Kā uzsver Dž.Gleds, sabiedrība, kuras galvenais mērķis ir patērēšana un kura tikai garāmejojot rūpējās par pēcnācējiem, kā arī uz zinātnes un tehnikas progresu lūkojās tikai no patērēšanas palielināšanas viedokļa, bez ģenētiskās reformas neizdzīvos.

2012 jūlijs